

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Praelectionum Theologicarvm
Tomus ...**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Punctum Difficultatis 2. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82982)

impressa supernaturalis infusa à Deo, dependenter à Sacramentis, & indicativa destinationis ad finem peculiarem, nec non potestatis peculiaris ad cultum Dei; hæc doctrina & definitionem tradit, & simul, quid rei Characteris. *Cate-*

rum

NON SATISFACIT. Tum quia habent Angeli speciem impressam, quod hic homo habeat jus ad recipienda Sacramenta, potestatem ad sacrificandum, neque tamen per hoc Angeli habent characterem; ergo apparet, quod iste character non sit species. Tum quia species impressa est principium, vel completivum intellectus eliciendæ; si tale completivum non est character, qui erit species: si autem character est tale completivum, quæro, cujusnam intellectum compleat: non aliorum extra suscipientem Sacramentum: quia species diffusa non potest concurrere, nec complere intellectum diffusum, ut suppono, non intellectum habentis characterem, quia ad nihil ultra valeret hic character quam ad cogitandum, quod quis sit renatus, confirmatus, ordinatus; & tamen quod non ad cogitativam ordinetur character, tenet communis apprehensio fidelium; urgendoque ex proportionem ad characteres humanos: sicut Balteus militaris, non est species impressa, ut quis cogitur esse miles; ita & in præsentia. Tum quia laureolæ non sunt species impressa; ergo nec character. *Hinc*

Tertia Definitio Characteris Theologici ut sic, est; *Quod sit qualitas consignativa supernaturalis.* Quod si rationem genericam proximam; velis habere communem tribus characteribus Sacramentalibus, erit qualitas spiritualis, consignativa supernaturaliter; quod si velis adhuc inferiorem divisionem habere, adde terminum Indelebilis. Denique in particulari, character Baptismi erit qualitas spiritualis consignativa supernaturaliter hominis renati. Character confirmationis erit qualitas spiritualis, consignativa supernaturaliter hominis in militem Christi; denique character ordinis, erit qualitas spiritualis, consignativa supernaturaliter hominis in cultum DEI.

Punctum Difficultatis 2.

Solvuntur Objectiones.

DICES PRIMÒ. Si definitio characteris non involvit diversitatem subjecti, etiam non importabit prædicatum supernaturalitatis.

RESPONDETUR. Importabit: quia ratio supernaturalis includitur in ipsamet Entitate qua-

litis, hoc autem quod est recipi in subjecto, non includitur ita.

DICES SECUNDÒ. Tridentinum loquens de characterem, meminit indelebitatis, qui terminus à nobis non ponitur.

RESPONDETUR. Quod Tridentinum meminerit indelebitatis in definitione in specie characteris, non tamen in definitione ut sic, qualis à nobis traditur.

DICES TERTIÒ. In definitione characteris non debet assumi ly Qualitas; nam qualitates sunt habitus & dispositio, potentia & impotentia, passio & passibilis qualitas, denique forma & figura; nihil autem horum est character.

RESPONDETUR. potest. Quod quamvis ad nullam harum qualitarum speciem reduceretur character, posset adhuc habere rationem qualitatis; quia Aristoteles has tantum qualitates numeravit quas agnovit, tantum autem agnovit qualitates ordinis naturalis; sed etiam revocari potest character diverso respectu ad illas qualitates: nam in quantum posita fictione in susceptione Sacramenti, est postea character principium vicarium Sacramenti, in ordine ad causandam gratiam; revocabitur ad potentiam; item in quantum character movet Deum, ut taliter signato conferat auxilia, Sacramento debita; revocabitur etiam ad potentiam; in quantum autem est qualitas difficile mobilis, immò indelebilis; revocari potest ad passibilem qualitatem; revocari item potest ad habitum: quia licet non in genere agendi proprio, tribuat facilitatem, tribuit tamen improprie, in quantum habenti characterem, facilius est habere auxilia Dei titulo Sacramenti. Revocari etiam potest ad figuram; figurat enim & ornat animam: multoque magis revocari potest ad formam, cum sit forma signativa.

DICES QUARTÒ. Sufficit ut dicatur cum durando characterem esse relationem, est enim signum, signum autem, est relatio.

RESPONDETUR. Non sufficere ut character sit relatio: quia Tridentinum definit characterem, quod sit qualitas; signum etiam universaliter non est relatio, quia nec hedera est relatio, sufficeretque signum esse relatum, non autem relationem formaliter.

DICES QUINTÒ. Probabile est, quod character maneat in damnatis, nullum autem supernaturale convenit manere in damnatis.

RESPONDETUR. Quid sentiendum sit de indelebitate characteris etiam post hanc vitam; vide DiCast. disp. 2. num. 447. Ceterum indelebitatem characteris exinde colligere possumus: quia qualitas non habens contrarium, est de se permanens, jam autem characteri nihil est contrarium: vel maxime enim illi esset

* (O)

con-

contrarium peccatum, & tamen illum peccato non deleri, constat sensu Ecclesiae; hinc quia etiam post mortem non habet contrarium character; ideo non est ratio, cur Deus conservationi illius subtrahat concursum; hinc etiam non esset necesse reviviscentem vel reordinari, vel re baptisari, inquit Amicus, licet ille putet non esse de Fide, characterem manere in damnatis; disp. 7. num. 63. Et licet non sit conveniens manere in damnatis donum supernaturale, quod sit principium agendi supernaturalia; potest tamen aliquid supernaturale manere in damnatis, praecipue quod valet etiam ad illorum poenam: sicut enim eadem vestis, quae viro honorato decus est, potest esse supplicium & activum pudoris; ut si Judicium mandet, in tali honoris veste, cum suspendi; ita & ille character, qui olim erat decus, auget poenam in inferno. Attingunt autem illum characterem sua cognitione damnati, non quae sit intuitiva; quia illa ipsa actio deberet esse supernaturalis, neque enim intuitiva cognitione naturali noscitur quidquam supernaturale, sed noscent illum characterem cognitione abstractiva.

Punctum Difficultatis 3.

Quid in re iste Character?

QUOD ille character non sit species impressa, superius dictum. *insuper*
 ASSERO PRIMò. *Characterem esse potius qualitatem realem quam modalem.*

RATIO: Quia sicut in istis, quae cadere possunt in productionem, nihil est negandum omnipotentiae divinae, nisi id implicet; ita neque negandum, quod illud in se solo conservare & producere possit, nisi id implicet, ne ita restringatur omnipotentia in sua conservativa; si autem iste character esset quid modale, restringeretur conservativa divina; non enim posset etiam divinitus servari sine subiecto; quia tamen non sunt multiplicanda entia sine necessitate, consequenter nec realisanda, concordari haec duo debent; nempe ne restringatur omnipotentia in sua conservativa, & ne dignificentur entia sine necessitate; quae duo per hoc videntur complanari posse, ut dicatur, illud esse Ens modale, si scilicet ex fine, qui tunc intenditur, inferatur exigentia essentialis determinationis entitativae, adeoque entitas modalis; & ita ad finem unionis non conferret Entitas realis, neque enim esset sufficiens determinativum, consequenter debet esse Entitas modalis: quia autem ad finem, qui est consignare, non exigitur essentialiter inseparabile signativum, cum multa sint verè signa, & tamen sunt reales,

ideo concludendum erit pro Omnipotentiae restringatur, dicendumque illum characterem esse rem & conservabilem miraculose à Deo, etiam independentem à subiecto.

ASSERO Secundò. *Probabilius esse quod non ex solo placito divino, sed merè ex natura sua character sit consignativus.* est assertum Salaz, Lugo, docetque cum restrictione DiCast.

RATIO: Quia ex una parte qualitas ex natura sua significans est possibilis; ex alia parte quod sit talis qualitas character, probabile est: quia nullibi ex doctrina sacra, appellatur signum ad placitum DEI, sed signum semper sine addito; signum autem sine addito, significat pro principali, principale autem signum, est signum ex natura sua.

Circa hoc assertum sic discurret DiCast. disp. 2. num. 484. Docet ille quod character non sit signum ita connexum cum re significata, ut sit quoad existentiam connexum cum illa, unde etiam damnati non censentur esse deputati, ad hoc, quod consignat character; docet rursus quod homo sit capax cum character, gratiae & auxiliorum, soli voluntati & ordinationi divinae ita statuenti,tribuendum esse; docet tamen quod Character ex natura sua habeat proportionem, ad illa ipsa, ad quae significanda assumitur. Circa hanc doctrinam hoc dici potest; si dicatur quod quantum ex visua, non consignet reatum v. g. character, falsa est propositio. Ratio: quia omne est, quod est, in illo in quo est; quia ergo ille character est consignativus, quantum ex illo, consignabit etiam damnatum; & sicut calor, dum non calefacit, quantum ex illo, calefactivus est, est enim quod est, adeoque est quantum ex illo, calefactivus, licet aliunde & ob impedimenta non sit calefactivus; ita & in praesenti. Rursus non apparet, qui si soli ordinationi divinae tribuatur haec deputatio, quomodo tamen haberet de se capacitatem ad hoc character, quod tamen concedit DiCast. certè enim, si habet de se ad hoc proportionem, iam non soli ordinationi divinae tribuendum: ad eum modum, quo quia homo habet proportionem ad eliciendum actum visionis, si elevetur ratio vitalis visionis, non soli ordinationi divinae tribuenda. Ceterum si per ordinationem divinam hoc intelligatur, quod scilicet in hac exigentia, sit impedibilis Character, quod non impediatur, tribui poterit Deo soli: & sicut ex natura sua, est capax fumus ut significet ignem, non debet haec significatio tribui soli ordinationi divinae, licet quod non ponatur fumus miraculose sine igne, tribui id debeat soli ordinationi divinae; ita & in praesenti.

ASSERO Tertiò. *Characterem non esse merum ornatum animae, distinctivum hominum à ceteris* quod non sit ornatus.